

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu, na mocy którego została oddalona skarga wnoszącej odwołanie o stwierdzenie decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 23 lipca 2009 r. dotycząca odrzucenia dokonanego przez nią zgłoszenia graficznego znaku towarowego składającego się z horyzontalnego połączenia kolorów szarego i czerwonego.

Wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, które opiera w sumie na czterech podstawach.

Po pierwsze, Sąd przeprowadził analizę charakteru odróżniającego w odniesieniu do innego oznaczenia niż zgłoszony znak towarowy. Sąd nie rozpatrzył oznaczenia jako całości, tylko wziął pod uwagę ogólnie kombinację kolorów jasnoszarego i czerwonego w odcieniu używanym w sygnalizacji świetlnej. W niniejszej sprawie nie zostały uwzględnione osobliwości systematyki barw, mimo że konkretne określenie tych kolorów w spornym znaku towarowym stanowiło część zgłoszenia i konkretyzowało oznaczenie.

Po drugie, przy ocenie charakteru odróżniającego Sąd nie wziął pod uwagę, dla jakich konkretnie usług znak został zgłoszony, i rozważył niezdolność do podlegania ochronie w stosunku do zupełnie innych towarów. Rzekomy brak charakteru odróżniającego znaku został wywiedziony w zaskarżonym wyroku z faktu, że niektóre przedmioty tudzież towary są zwykle produkowane w rozpatrywanych barwach (części lokomotyw i szafki rozdzielcze przy trakcjach kolejowych, sygnalizacja ruchu, szlabany i znaki drogowe w zakresie ruchu kolejowego, jak również pociągi i krawędzie peronów). Zgłoszony znak towarowy nie został jednak zgłoszony dla tych towarów. Sąd nie wyjaśnił, dlaczego ewentualna niezdolność omawianego znaku do podlegania ochronie w odniesieniu do określonych towarów z zakresu ruchu czy też ruchu kolejowego, uzasadnia niezdolność do podlegania ochronie zgłoszonego usługowego znaku towarowego.

Po trzecie, przy ocenie charakteru odróżniającego omawianego znaku Sąd przyjął niewłaściwe podstawy prawne, ponieważ uznał charakter odróżniający znaków towarowych i znaków usługowych za identyczny. Sąd nie wziął pod uwagę, że różne kategorie oznaczeń niekoniecznie muszą być postrzegane przez odbiorców w ten sam sposób. O ile konsument nie jest być może przyzwyczajony do tego, by z samego koloru towarów lub ich opakowania, bez jakichkolwiek elementów graficznych czy słownych, wywodzić informacje na temat ich pochodzenia, zważywszy że towary i opakowania są zwykle barwne, o tyle w przypadku usług sytuacja wygląda zupełnie inaczej. Jako że usługi są ze swej natury bezbarwne, sposób postrzegania przez konsumenta barw w kontekście usług będzie całkowicie odmienny od sposobu ich postrzegania w związku z towarem. W rezultacie ocena charakteru odróżniającego kolorów musi się różnić w zależności od tego, czy mamy do czynienia z towarami czy z usługami.

Po czwarte, przy dokonywaniu oceny charakteru odróżniającego konkretnego znaku Sąd wypaczył jednoznaczne okoliczności faktyczne i nie uzasadnił w wystarczającym stopniu swego

wyroku. Sąd bez żadnego uzasadnienia stwierdził, że horyzontalne kolorowe paski stanowią powszechnie przyjęte elementy dekoracyjne nanoszone na pociągi. Pominęto przy tym, że w niniejszym przypadku chodziło o ocenę charakteru odróżniającego konkretnego kolorowego znaku towarowego, a nie o paski na wagonach kolejowych ogólnie. Jednocześnie Sąd nie uwzględnił, że sporny znak towarowy został zgłoszony nie dla wagonów kolejowych, a dla usług należących do klasy 39. Wreszcie wnosząca odwołanie przedstawiła obszernie wywody dotyczące tego, że kolorowych elementów używanych w ruchu kolejowym nie można uznać za elementy dekoracyjne, a za wskazanie pochodzenia. Sąd w ogóle nie ustosunkował się do tych argumentów wnoszącej odwołanie.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-65/11)

(2011/C 130/19)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Nijenhuis, D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Komisja zwraca się do Trybunału o:

— stwierdzenie, że poprzez brak zasięgnięcia opinii Komitetu ds. VAT oraz wydanie zezwolenia, by podmioty niebędące podatnikami tego podatku przystąpiły do zjednoczenia podatkowego, jak wynika to z decyzji nr VB91/347 z dnia 18 lutego 1991 r., Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy art. 9 i 11 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹)

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE stanowi, że podatnikiem jest każda osoba prowadząca samodzielnie w dowolnym miejscu jakkolwiek działalność gospodarczą, bez względu na cel czy też rezultaty takiej działalności. Artykuł 11 tej ustawy, że po konsultacji z komitetem doradczym ds. podatku od wartości dodanej (zwanym dalej „Komitetem ds. VAT”), każde państwo członkowskie może uznać za jednego podatnika osoby mające siedzibę na terytorium tego samego państwa członkowskiego, które będąc niezależne pod względem prawnym, są ściśle powiązane pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym.

Zdaniem Komisji Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy art. 9 i 11 dyrektywy 2006/112/WE w ten sposób, że zezwoliły podmiotom niebędącym podatnikami na przystąpienie do zjednoczenia podatkowego. Ponadto Królestwo Niderlandów uchybiło art. 11 tej dyrektywy w ten sposób, że nie zasięgnęło opinii Komitetu ds. VAT.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2010 r. w sprawie T-188/10 DTL Corporación S.L. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 16 lutego 2011 r. przez DTL Corporación S.L.

(Sprawa C-67/11 P)

(2011/C 130/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: DTL Corporación, SL (przedstawiciel: adwokat A. Zuazo Araluze)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie T-188/10;
- uwzględnienie następujących żądań podnoszonych w pierwszej instancji:
 - stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 lutego 2010 r. w sprawie R 767/2009-2;
 - zmiana zaskarżonej decyzji poprzez oddalenie sprzeciwu wniesionego przez Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L. wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 5153325 „SOLARIA” (znak graficzny) i dopuszczenie tego znaku do rejestracji dla wszystkich usług zgłoszonych w klasach 37 i 42;
- obciążenie OHIM i innych stron, jeżeli wstąpią do postępowania i opowiedzą się przeciwko tym żądaniom, kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Uchybienia formalne w postępowaniu przed Sądem, które naruszają interesy skarżącej: wniosek o zawieszenie postępowania na podstawie art. 77 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem został całkowicie pominięty (art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej).
- 2) Naruszenie przez Sąd prawa Unii: wyrok narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 (¹) —

obecnie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 (²) — z uwagi na wyraźne stwierdzenie, że:

- a) będący przedmiotem sporu wspólnotowy znak towarowy jako całość jest zdominowany przez element słowny;
- b) wspomniany element słowny nie jest dominującym elementem zgłoszonego znaku towarowego jako całości;

Powyższa sprzeczność w sposób rozstrzygający wpływa na ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd (art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej).

(¹) Rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

(²) Rozporządzenie z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 18 lutego 2011 r. — Luqman Ahmad Tarar przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-71/11)

(2011/C 130/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Luqman Ahmad Tarar

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec.

Inni uczestnicy: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht;

Der Bundesbeauftragte für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE należy interpretować w ten sposób, że nie każda ingerencja w wolność wyznania, stanowiąca naruszenie art. 9 EKPC, jest aktem prześladowania w rozumieniu wspomnianego przepisu dyrektywy, lecz że poważne naruszenie wolności wyznania jako podstawowego prawa człowieka zachodzi tylko wówczas, kiedy dotyczy jej zasadniczej sfery?
- 2) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze:
 - a) Czy zasadnicza sfera wolności wyznania jest ograniczona do wyznawania wiary i uprawiania praktyk religijnych w przestrzeni domowej i sąsiedzkiej, czy też akt prześladowania w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE może również polegać na tym, że uprawianie praktyk religijnych w miejscach publicznych w państwie pochodzenia stwarza zagrożenie dla zdrowia, życia lub wolności fizycznej i z tego powodu wnioskodawca rezygnuje z tych praktyk?